

KEJKLÍŘ A MARIONETA

Bezcílně se toulal ulicemi od té doby, kdy si s konečnou platností zakázal vzpomínky na divadlo. Pokořující vyhozov ho na dlouho přišpendlil jako mrtvého motýla na staré kanape. Zarytě vleže pozoroval modrý strop, do jehož prasklin promítal nekonečnou smyčkou své podivné sny. Vystačily na celý ten čas, než mu vyhořelé srdce dovolilo vydat se do města.

Bloumal až do noci. To, co viděl, potkával, o co zakopával, nebylo důležité ani vhodné pro vytvoření jakéhokoliv snu. Míjel smutné domy, rozblácené parky se špinavými zbytky sněhu. Míjel mosty, obchody i přeplněná parkoviště. Město mu hlučelo prostředkem hlavy od ucha k uchu a mezi očima se vinula zasazená mlha. Rozum, zůstal-li mu jaký, kladl všetečné a skličující otázky. Neodpovídal na ně.

Když se vracel k domu, v němž se rozhodl přežívat přítomnost, zaslechl z popelnice tichý nářek.

"To je snad nějaká malá holka..." napadlo ho.

Nerad by se zas dával do sporu se svými city a tak se mu pár minut dařilo nevěnovat nářku pozornost. Se světem bolesti a křivdy už opravdu nechtěl mít nic společného. Naštěstí pláč ustal a v Kejklířově hlavě se rozhostilo hluboké mrtvé ticho.

Nevydržel to.

"Co tady děláš?" zeptal se Marionety, když ji špinavou a zuboženou vytáhl z odpadků. Chybělo jí oko a pravá ruka. Nezdálo se, že by byla ještě naživu.

" Už mě nepotřebují, však víš..."

"Jsi možná stará a zmrzačená, ale to musí jít přece nějak napravit," uvažoval polohlasně.

Vzal Marionetu domů a celou noc věnoval jejímu vzkříšení. Pořádně ji očistil, z korálku jí vyrobil modré očičko, z kousku dřeva ruku. Chvíli mu trvalo, než našel pěkný modrý polštář, aby jí z něho ušil nové šaty. K ránu byl se svou prací hotov, a než zhasla poslední hvězda, usnul jako dítě. Po nekonečné době byl opět královsky bohatý a šťastný.

Snídali chléb, med a mléko. Zamyšleně řekla:

"Prosím tě, nepřidělávej mi žádné nitky ani dráty. Půjdeme-li spolu zas někdy hrát divadlo, nesmíš mě vodit, leda za ruku. Tenkrát to bylo také tak. Lidé mě vodili za nitky, a když se přetrhly, usoudili, že už jsem k ničemu. Nejdřív mě hodili do skladiště a nakonec mezi odpadky. Nikdy už to nechci."

Podíval se na ni, aniž chápal. Všiml si ale, že je docela hezká.

Delicie Nerková 2003